

Του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Οι επιπτώσεις της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ στα πλαίσια των δεσμεύσεων του τρίτου και φαρμακερού μνημονίου, αν και είναι στην αρχή του ακόμη και όχι στο τέλος του, είναι έντονα αισθητές στα λαϊκά στρώματα. Η δυσαρέσκεια και η απογοήτευσή τους εκφράζεται έντονα στις δημοσκοπήσεις, αν και δεν πρέπει να απολυτοποιούνται, με το νέο διπολισμό (ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ) να κινείται στα όρια του 40% περίπου, ενώ το ποσοστό καθολικής απόρριψης του πολιτικού συστήματος κινείται, όπως και στις πρόσφατες εκλογές, στο ποσοστό 40-50%. Η λαϊκή δυσαρέσκεια εκδηλώνεται βέβαια και με αγωνιστικές κινητοποιήσεις που πυκνώνουν.

Η κατιούσα της επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ είναι αισθητή. Διατηρεί όμως ακόμη αξιόμαχες δυνάμεις και δεν θα είναι αυτόματη η κατάρρευσή του, όπως συνέβη με το ΠΑΣΟΚ. Το σύστημα έχει ανάγκη από έναν προοδευτικό πόλο του δικομματισμού, ενσωματωμένο πλήρως όμως και φερέγγυο, σύμμαχο με σοσιαλδημοκρατικές και αστικές δυνάμεις, για να ενσωματώνει προοδευτικές και αριστερόστροφες μάζες και για να συνεχίσει και να ολοκληρώσει τις νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις («μεταρρυθμίσεις»), που λυσσαλέα απαιτεί ο ιμπεριαλισμός και η ελληνική αστική τάξη.

Απ' τη μεριά του ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν αποποιείται το «αριστερό» του πρόσημο, αλλά το αντιπαράθετε «πολωτικά» προς τους άλλους μνημονιακούς, για να συντηρεί έτσι στις μάζες την αυταπάτη ότι ακολουθεί μια φιλολαϊκή πολιτική, που παρά τους προσωρινούς συμβιβασμούς, γρήγορα θα αποδείξει τον πραγματικό χαρακτήρα της. Η συριζαϊκή δημαγωγία έχει αναμφισβήτητη ευστροφία και στην αξιοποίηση και στην αποφυγή επικοινωνιακών λαθών των προγενέστερων μνημονιακών, όπως η ιδεολογική και ηθική αποδοχή του μνημονίου («μαζί τα φάγαμε») ή η δημοσιονομικά αμελητέα αλλά επικοινωνιακά ολέθρια απόλυση των καθαριστριών, που έγινε σημαία του ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο, δεν πρέπει να απολυτοποιείται ιδεαλιστικά η επικοινωνιακή δεινότητα του ΣΥΡΙΖΑ και το ανάλογο

«χάρισμα» του Α. Τσίπρα που, κατά τη λαϊκιστική ιδεολογία, γίνεται αντιληπτό σαν σχεδόν μεταφυσική πατερναλιστική μέθεξη αρχηγού – λαού.

Η σχετική διατήρηση της αποτελεσματικότητας της δημαγωγίας του ΣΥΡΙΖΑ οφείλεται κυρίως σε αντικειμενικές, πολιτικές αιτίες. Στην αποστροφή της κοινωνικής πλειοψηφίας για την πολιτική των προγενέστερων μνημονιακών, αλλά και στην αδυναμία της ριζοσπαστικής Αριστεράς να πείσει για την εναλλακτική πρότασή της.

Η δημαγωγία του ΣΥΡΙΖΑ έχει μια «αμυντική» και μια «επιθετική» διάσταση. Η πρώτη φάση περιβάλλεται με τον μανδύα ενός έντιμου και θεμιτού συμβιβασμού, που παρά τις «δυσκολίες» του (συριζαϊκός ευφημισμός) ανοίγει σύντομα το δρόμο για τη «φιλολαϊκή» πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Η πρώτη φάση στηρίζεται ιδεολογικά με τα εξής σοφίσματα.

«Δεν φταίει ο ΣΥΡΙΖΑ με την ολιγόμηνη διακυβέρνηση για όλα τα δεινά. Φταίνε αυτοί που κυβέρνησαν επί 40 χρόνια». Αλλά ακριβώς ο ΣΥΡΙΖΑ ανέλαβε τα ηνία της διακυβέρνησης για να θεραπεύσει τα κακώς κείμενα. Δεν θα περίμενε κανείς θαύματα από μια βραχύχρονη διακυβέρνηση, αλλά τουλάχιστον δείγματα θετικής γραφής. Τα δείγματα όμως που παρέχει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σαφώς αρνητικά.

«Οι άλλοι έλεγαν σ' όλα ναι. Εμείς διαπραγματευόμαστε σκληρά. Κάνουμε το καλύτερο δυνατό. Υπάρχουν και μέτρα αντιρρόπησης του μνημονίου, ενώ λύσεις θα δίνει και το παράλληλο πρόγραμμα». Πρόκειται για μυθολογία. Τα ισοδύναμα και αντίρροπα μέτρα, το παράλληλο πρόγραμμα, συνιστούν οριακά μέτρα αντιμετώπισης ακραίων καταστάσεων. Όπως τα 100 εκατομμύρια της Φωτίου για την ακραία φτώχεια, ενώ ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είχαν δώσει το 2014 500 εκατ., η παραχώρηση στο Δήμο των 100 απ' τα 640 στρέμματα στη Δραπετσώνα σαν αντιστάθμισμα στο ξεπούλημα της στρατηγικής σημασίας ΟΛΠ. Η προσπάθεια να εμφανιστούν τέτοιες οριακές ρυθμίσεις σαν αντιστάθμισμα στον Αρμαγεδδώνα του μνημονίου παραπέμπει στα καθρεφτάκια και στις αλυσίδες, με τα οποία οι αποικιοκράτες εξαπατούσαν τους ιθαγενείς...

«Ο κόσμος ψήφισε ξέροντας τι θα γινόταν». Η πιο χυδαία επίδειξη κυνισμού απ' τον ΣΥΡΙΖΑ, που ενοχοποιώντας το λαό, επιχειρεί να νομιμοποιήσει την άνευ όρων υποταγή του στα κελεύσματα των Βρυξελλών. Ο ΣΥΡΙΖΑ καπηλεύτηκε τις έσχατες ελπίδες ενός λαού, κλείνοντάς του πονηρά το μάτι ότι τη «δύσκολη» συμφωνία θα την παρακάμψει με ισοδύναμα, αντίρροπα, παράλληλα μέτρα. Ο λαός δεν ήξερε όμως ότι θα του έκοβαν πάλι τη σύναξη και τα επιδόματα, ότι θα τον φόρτωναν φόρους, ότι θα έχανε το σπίτι του...

Η προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ για το πέρασμα στη δεύτερη φάση της «ανάκαμψης και προόδου» εδράζεται σ' ένα αγοραίο σόφισμα. Υποστηρίζει ότι το μνημόνιο είναι εμπροσθοβαρές. Τέλος, Φλεβάρη θα έχει υλοποιηθεί το μεγαλύτερο (70%) και βαρύτερο μέρος του μνημονίου. Στη συνέχεια, θα αρχίσει για τη χώρα η εποχή των παχιών αγελάδων...

Η σοφιστική αντιστροφή της αλήθειας είναι κραυγαλέα. Η ψήφιση των μέτρων του μνημονίου βαφτίζεται κατάργηση του μνημονίου!!! Η προφανής αλήθεια είναι ότι αρχίζει η εφαρμογή των πιο βάρβαρων μέτρων, που θα προστεθούν στα προϋπάρχοντα και ισχύοντα μνημόνια, ενώ μέσω του μεσοπρόθεσμου προγράμματος νέα επαχθή μέτρα θα επιβάλλονται μέχρι και το 2019. Την ταφόπλακα του λαού μας την ονομάζουν λύτρωση... Αιδώς Αργείοι.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ την Κυριακή 3 Ιανουαρίου